

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. március 28.
(csütörtök)**

Horváth Géza

MISSZIÓ RÓMÁBAN

Énekek: 396; 426

Alapige: ApCsel 28,16-31

Imádkozzunk!

Édesatyánk, áldunk és dicsőítünk Téged hatalmadért, fenségedért, istenségedért, dicsőségért. Köszönjük, hogy egyszer majd eljön a Te országod; új eget és új földet várunk a Te ígéreted szerint, amelyben igazság lakozik. Köszönjük, hogy mielőtt eljönne a Te országod, van nekünk feladatunk és dolgunk. Ezért is énekel-tük imádkozva, hogy küldd útra hírnökid csapatát és adj erőt onnan felül nekik, hogy hirdessék ennek az országnak a titkait; hirdessék azt, hogy hogyan lehet ebbe az országba átkerülni, mik ennek az országnak a törvényei és törvényszerűségei, és legfőképpen azt, hogy ki uralkodik ebben a dicső országban.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy kérhetjük Tőled, mint az aratás Urától, hogy küldj munkásokat a Te aratásodba, de kérünk Téged, hogy küldj munkásokat a magvetés szolgálatába is, hogy legyen mit aratni annak idején. Kérünk Téged, hogy a mai igével is tápláld a mi hitünket; ösztönözz bennünket hűségesebb, oda-szántabb életre, engedelmesebb követésre, dicsőségesebb szolgálatra. Jézus Krisztus nevében fordulunk Hozzád, kegyelmes Atyánk, hallgass meg minket.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Cselekedetek könyve 28. fejezetéből. A 16. vers-től a fejezet végéig olvasok egy hosszabb szakaszt, amelyet alázattal, türelemmel és figyelemmel hallgassunk: *„Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megenged-ték, hogy külön lakják az őt őrző katonával. Három nap múlva aztán magához hívatta Pál a zsidók főembereit. Amikor összegyűltek, azt mondta nekik: Atyám-fiai, férfiak, jóllehet semmit sem vétkeztem a nép ellen vagy az ősi szokások el-len, Jeruzsálemben mégis fogolyként kiszolgáltattak a rómaiaknak. Ezek, miután kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mivel semmi halált érdemlő vétket nem találtak nálam. De mivel a zsidók tiltakoztak ez ellen, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni, nem mintha népem ellen volna valami vádam. Ezért hí-*

vattalak tehát titeket, hogy lássalak benneteket, és szóljak hozzátok, mert Izrá-el reménységéért viselem ezt a láncot. Ők pedig azt mondták neki: Mi sem levelet nem kaptunk Júdeából, sem pedig atyánkfiái közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. Méltányosnak tartjuk, hogy tőled halljuk, miként gondolkodol, mert erről a felekezetről azt tudjuk, hogy mindenütt ellene mondanak. Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor többen eljöttek hozzá a szállására. Pál pedig bizonyosságot tett nekik az Isten országáról, és Mózes törvénye és a próféták alapján reggeltől estig igyekezett meggyőzni őket Jézusról. Egyesek hittek a beszédének, mások pedig nem hittek. Mivel pedig nem egyeztek meg egymással, szétozlottak, miután Pál még ezt mondta: Helyesen szólt a Szentlélek Ézsaiás próféta által atyáitokról, amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez, és ezt mondd: Hallván halljatok, és ne értsetek, nézvén nézsetek, és ne lássatok! Mert megkövéredett ennek a népnek a szíve, és fülükkel nehezen hallanak, és szemüket behunyják, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. Vegyétek azért tudomásul, hogy Isten ezt az üdvösséget a pogányoknak küldi, és ők meg is hallgatják. Amikor ezeket mondta, elmentek a zsidók, egymás között vitatkozva. Pál pedig két teljes esztendeig maradt saját bérelt szállásán, és mindenkit fogadott, aki felkereste. Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljesen bátran, minden akadályoztatás nélkül.”

Kedves testvéreim, ebben a hosszabb szakaszban, a Cselekedetek könyve utolsó egységében Pál apostol missziói tanításáról hallhattunk, amelyet Rómában először a zsidók vezetőjével folytatott, aztán pedig mindazokkal, akik odamentek hozzá, mert nem utasított el senkit az ige szerint, hanem mindenkit fogadott, aki őt felkereste.

Az egész Cselekedetek könyve az evangélium diadalútjáról szól, hiszen azzal kezdődik, hogy Jézus Krisztus mennybe megy, és azt mondja a tanítványoknak, hogy menjenek majd széles e világra és hirdessék az evangéliumot. Arról szól, hogy hogyan veszik ezt komolyan az akkor feladattal megbízott emberek, főképpen az apostolok, és lám, az utolsó versekben pedig azt látjuk, hogy Róma világvárosában, amely az akkor ismert világ legnagyobb városa, központja, hirdettetik az evangélium. Így tehát elmondhatjuk, hogy az evangélium diadalútjával szembesülünk, de ennek a beszélgetésnek és az ott történt dolgoknak néhány nagyon fontos üzenete van ma is a mi számunkra.

Azzal kezdődik ez a néhány igevers, hogy Pál külön lakik az őt őrző katonával, mintegy házi őrizetben, Rómában, és mert megengedték neki, három nap múlva magához hivatja a zsidók főembereit. Akkor Rómában több tízezer zsidó élt, és nyilván több zsinagógájuk is volt. Minden zsinagógának volt vezetője, tehát, minden gyülekezetnek, ha így tetszik, volt vezetője. Ezeket a vezetőket hívta magához az apostol. Ezek a zsidó vezetők hatalmas befolyással bírtak minden bizonytalansággal, akár a politikai életben, akár a gazdaságban. Ők nagyon ismert, befolyásos, előkelő emberek lehettek. Képzeljük el ezt a hatalmas kontrasztot, hogy egy házi őrizetben levő fogoly magához hivatja ezeket az embereket! Hogy létezik az, hogy egy fogoly, aki ott van rabságban, aki azért került Rómába, mert kimondta azt a híres mondatot: A császárhoz fellebbezek! –, és aki római polgárként a császárhoz

fellebbezett, azt oda kellett vinni, magához hivatja a zsidók főembereit, a zsidók vezetőit?

Legfőképpen azért teheti ezt az apostol, mert ő az evangélium tekintélye alatt cselekedett. Tehát tudja, hogy itt nem az ő személye a fontos, nem az ő körülményei a lényegesek, hanem az evangélium tekintélyével bír, ezért ezek a zsidó főemberek, akik ezt eddig nem tudták, lehet, hogy közülük némelyek megtudják. Isten így munkálkodik az Ő Szentlelke által! Testvérek, ezt azért emelem ki, mert nekünk is szükségünk van erre a bátorításra, amikor sokszor meghunyászkodunk, amikor sokszor hallgatunk, amikor azt mondjuk: jogosan szólok én? Érdemes nekem szólni? Kell nekem mondani valamit? Akkor ebből az igéből vegyük komolyan, hogy aki az evangélium tekintélyével bír, annak muszáj beszélnie! Nemcsak lehetősége, hogy beszéljen, hanem kötelessége is!

Hogyan gondolkodott erről az evangéliumról Pál? Ezt a Rómabeliekhez írt levél 1. fejezetéből tudjuk, hogy „az evangélium Istennek hatalma” vagy „Istennek ereje”. Egy másik fordítás szerint: Istennek ereje minden hívőnek üdvösségére. Utána azt mondja, hogy „ezért nem szégyellem a Krisztus evangéliumát” és „ezért köteles vagyok nektek, kik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni.” Az apostol, tehát, nagyon világosan tudta, hogy az evangélium tekintélyével lehet és kell neki fellépnie.

Éppen tegnap mondta valaki a gyülekezetből, hogy meglátogatott egy rákos beteget, de vajon ő beszélhet-e, mint egészséges, egy rákos betegnek? Erre mondtam neki: nem lehet mindenki Pap László, volt pomázi lelkipásztor helyzetében, aki az onkológián úgy beszélt rákosokkal, hogy ő maga is az volt; mégpedig gyógyíthatatlan rákban szenvedett. Ebbe nem mindenki kerülhet bele, de mégis beszélhet. Az igaz, hogy mások a körülményei, mert ő egészséges, azok meg betegek, de csak az evangélium tekintélyével beszélhet, mert az evangélium Istennek hatalma, minden hívőnek üdvösségére!

Később ilyen is mond: ezért hívattalak tehát, hogy lássalak benneteket és szóljak hozzátok! Mire tanít bennünket ez az egyetlen jelenet, hogy Pál oda hívja a vezetőket, hogy lássa őket és szóljon hozzájuk? Egyrészt arról beszél, hogy Pál apostol vallotta azt, hogy nincs kollektív bűn. Nagyon sokan a zsidóságra rá akartak húzni egy úgynevezett kollektív bűnt, hogy ők feszítették meg Krisztust. Ezt egyébként a mai napig lehet hallani, ha nyitott füllel járnak a testvérek: ők feszítették meg Krisztust! Pál pedig magához hivatja a zsidók vezetőit, azért, mert tudja, hogy nincs kollektív bűn; az egész zsidóságra ő nem neheztel. Vannak a zsidóságban is, meg a magyarok között is, és mindenféle nemzet között bűnösök, de nem lehet általánosságban gondolkodni! Vagy ha látunk egy hitvány életet élő lelkipásztort, akkor sokan mondhatják: ilyenek a papok! Pedig nem, de van ilyen is!

Ő magához hívja őket azért, hogy „lássalak titeket!” Ebben azt látjuk, hogy Pál apostol szívében nemcsak a mentési vágy van, hanem az övéi iránt való szeretet is. Mert nem érdemes annak beszélni az evangéliumról, akit nem tudunk szeretni. Tehát, először szeretnünk kell valakit; azt mondja, hogy „lássalak titeket!” Akit nem akarunk látni, arra azt mondjuk, hogy „akkor lássam, mikor a hátam közepét!” Tehát, ha szólni akarunk valakihez, akkor először is tanuljuk meg, hogy azt nagyon kell szeretnünk!

Harmadszor: tanuljuk meg Páltól, hogy amikor szereti őket, akkor nincs előítélete velük szemben! Nem ismeri őket, de nincs előítélet benne, hogy ők biztos ilyenek vagy olyanok; és ez is nagyon fontos, mert amikor mi odafordulunk valakihez, akár egy más generációhoz a mieink közül, akár valamilyen más nemzetséghöz, akkor nekünk sokszor vannak előítéleteink. Ne legyenek előítéleteink, mert Pál apostolnak sem volt! Éppen ezért azt látjuk, hogy Pál apostol nagyon jól tudta, hogy a vezetőkkel érdemes beszélni először, azért, mert rajtuk több múlik. Ezért a zsidók főembereit hívatta magához. Ez ma úgy nyilvánul meg, hogy milyen jó lenne, ha a családokban megtérnének az édesapák! Azért, mert akkor sokkal könnyebb lenne a családban az evangélium útja. Nagyon jó, ha megtér az édesanya; nagyon jó, ha újjászületik a feleség vagy egy gyermek, de higgyük el, hogy egészen más, ha egy családban a családfő tér meg és lesz Jézus követője az, akit esetleg keménynek ismertek vagy az, akiről ezt nem gondolták! Sokkal többet tud tenni az evangélium ügyében! Vagy hogyha egy intézményben, egy gyárban egy vezető ember fogadja el Krisztust és tér meg, sokkal több mindent tud tenni a gyárban vagy a beosztottai között, mintha valamelyik kisebb beosztású munkatársa fogadná el az Úr Jézus Krisztust. Ismerek olyan vezetőt, aki elrendelte a munkahelyén, hogy mikor, kiknek van bibliaóra. Kijelöltek egy napot a héten, és beosztotta, hogy mikor, melyik csoportnak van bibliaóra. Én is tartottam ott. Elmondta ez a vezető, hogy különben a gyár nem lesz nyereséges. Bármilyen probléma vagy nehézség volt, a vezető azt mondta: azonnal kezdjünk el imádkozni! Tessék bejönni ide az irodába, és könyörögjünk a mi élő Istenünkhöz!

Nem érdemes úgy valakivel találkozni, hogy ne beszéljünk neki Krisztusról! „Lássalak titeket és beszéljek veletek!” Tehát, nem csak találkozni akart velük Pál, mert régen látták egymást, ugyanis Pál még nem volt Rómában, hanem beszélni akart nekik az evangéliumról; Krisztusról! Tehát, Pál apostol vállalja az evangéliumot Rómában, és azt mondja ezeknek a zsidó vezetőknek, hogy „Izrael reményességéért viselem ezt a láncot.” Ők pedig azt mondták neki: „Mi sem levelet nem kaptunk Júdeából, sem pedig atyánkfiai közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. Méltányosnak tartjuk, hogy tőled halljuk, miként gondolkodol, mert erről a felekezetről azt tudjuk, hogy mindenütt ellene mondanak.”

Ő tehát a Messiásról szeretne beszélni, mert azt mondja, hogy „Izrael reményességéért vagyok itt”, a zsidó vezetők pedig Pálról, meg az ő általa képviselt mozgalomról akarnak vele beszélni. Erről a csoportról, amibe ő is tartozik, mert ezt hallották. Pál apostol azonban nagyon okosan tereli vissza mindig a beszélgetést az Úr Jézus Krisztusra! Ők mindenfélét összehordanak: nem kaptunk felőled levelet; teljesen tiszta vagy; nem vádolt be téged senki itt Júdeából, sem atyánkfiai közül nem jött ide senki, nem jelentett fel vagy mondott rólad semmi rosszat, de kíváncsiak vagyunk, mert erről a felekezetről azt tudjuk, hogy mindenütt ellene mondanak. Egy másik fordítás szerint az „irányzat” szó szerepel. Megnéztem ezt a görög szót az eredetiben, hogy mit jelent az „airesis”, azt jelenti: vallásos csoport, eretnek irányzat, szekta. Tehát, így gondolkodnak: amit te képviselsz, ez egy felekezet vagy irányzat; de ennek a szónak kicsivel később sokkal negatívabb jelentése lett, mégpedig: eretnek irányzat, szekta. Krisztus egyházát nagyon sokan így

nézik, és akkor is így tekintették a hívőket, hogy ők szektások. Ettől nekünk nem kell megijedni, nem kell félni, mert csak az tartja Krisztus egyházát szektának, és csak az nézi le az egyházat, Krisztus testét, aki egyáltalán nem ismeri a Szentírást, és egyáltalán nem ismeri, hogy mit tanít az egyházzal az Isten ígéje!

Mi általában mindenkit egyháznak tekintünk és titulálunk. Mindenkit testvérnek ismerünk el, mindenkire azt mondjuk: ő is Isten gyermeke – legalábbis én ilyeneket hallok, úton-útfélen ebbe ütközöm, akár hivatalos lapokban, megnyilvánulásokban vagy nyilatkozásokban. Olyan kedvesen tudunk szólni, és ők meg azt mondják: ez felekezet, ez irány, ez szekta, ez vallásos csoport! Egy kicsit nekünk is meg kellene nézni, hogy mit nevezünk egyháznak, meg kit nevezünk testvérnek! Olyanokat is hallok, hogy „X testvéreink”, „Y testvéreink”, és ott mindenki meg van említve. Csakhogy átjár bennünket egy hamis ökumenikus szellem, amely az Ördögtől van, de kedves testvérek, a Miatyánk magyarázatában hallhattuk, hogy nekünk kik a testvéreink: akiknek atyjuk az Atya, és akik Jézus Krisztusnak a megváltott gyermekei! Akik a Szentháromság Istenhez imádkoznak, és mindent Őbenne lelnek meg, ami üdvösségükre, az örök életre és a hitre szükséges.

Miről beszélt Pál apostol? „Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor többen eljöttek hozzá a szállására. Pál pedig bizonyosságot tett nekik az Isten országáról, és Mózes törvénye és a próféták alapján reggeltől estig igyekezett meggyőzni őket Jézusról.” Ez megint olyan szép, hogy lám, akkor azt jelenti, hogy a Mózes könyvéből és a prófétákból Jézus Krisztust lehet hirdetni! Nemcsak, hogy Jézus Krisztust lehet hirdetni, hanem Jézus Krisztust kell hirdetni! Sajnos a mai modern liberális teológia megkérdőjelezi, hogy vajon Mózes könyvét Mózes írta-e! Ők „többet tudnak”, mint Jézus, mert Jézus azt mondta egy helyen, hogy „Mózes rólam írt.” Hát akkor, hogy lehet állítani, hogy a Mózes könyvét nem is Mózes írta? Hogy lehet azt állítani, hogy nekünk az Ószövetség nem szent iratunk? „Az a zsidóké, nekünk ahhoz semmi közünk nincsen!” Hogyha Pál apostol előveszi Mózes meg az apostolokat, vagy amikor Filep a szerecsen komornyiknak Ézsaiás tekercséből kiindulva hirdette a Krisztust! Onnan indul ki, és hova érkezik: Krisztushoz! Akkor az Ószövetség nekünk nem szent irat? Nekünk nem Bibliánk? Hogyne lenne! Mózesről kiindulva... tehát, már onnantól, a Biblia első könyvétől kezdve le lehet vezetni az üdvösséget és lehet beszélni az Üdvözítőről! Milyen csodálatos dolog!

Pál apostol beszélhetett: igyekezett őket meggyőzni egy napon keresztül. Tehát, egy egész napon keresztül igyekezett őket Jézusról meggyőzni, Mózes és a próféták alapján. Pál apostol kinyitotta a tekercsét, és tudta olvasni és tudta, hogy az a szó mit jelent! Tudta, hogy az a szó hányszor fordul elő, és hol fordul még elő! Testvérek, hogyha igyekszünk valakit meggyőzni a Krisztus evangéliumáról, akkor ez legyen nekünk biztatás arra nézve, hogy nekünk nagyon jól kell ismerni a Bibliát! Különben bennünket győznek meg, és bennünket győznek le azok, akik nem ismerik a Bibliát! Tehát, nekünk nagyon jól kell ismerni a Szentírást!

De tegyük fel a kérdést, hogy mi a célunk, amikor valakivel beszélgetünk? Az, hogy meggyőzzük. Itt olyan egyszerűen mondja a Biblia, hogy nem lehet világosabban mondani: meg akarta őket győzni Krisztusról. Aztán valakit meggyőzött, valakit nem. Valaki befogadja, valaki nem. Valaki érti, valaki nem. De ez így van azóta is, tehát, ne adjuk annál alább, hogy meg akarom győzni; és gondoljunk ar-

ra, hogy vajon mi is sok tekintetben, meg mások, meggyőzhetőek vagyunk-e? Mert azok a zsidók, akik nem voltak meggyőzhetőek, ragaszkodtak ahhoz, amit ők tanultak, amit ők tudtak, amit sokszor beléjük vertek vagy amit a zsinagógában mondtak. Ezért nem voltak meggyőzhetőek, mert egy falat emeltek, és azt mondták: nekünk megvan a véleményünk! Nekünk megvan a tudásunk, megvan az ismeretünk! Az ige meg azt mondja, hogy legyél alázatos az ige előtt!

Amikor a hitvallást megírták a mi eleink, olyan alázatosak voltak, pedig olyan iratot szerkesztettek, amelyet 450 éve nem tudott senki felülmúlni! Még egy felekezet, egy „airesis” se tudott azóta olyan hitvallást szerkeszteni, de alázatosak voltak, mert azt mondták: „Ha valaki jobbra tanít bennünket az ige alapján, azt elfogadjuk!”

Volt, aki itt a gyülekezetben háborgott, hogy egy könyvben valaki mit írt le, meg mik vannak benne. Mondom: semmi probléma, tessék hozni a könyvet, kijegyezve! Tessék hozni a Bibliát, odaírni, hogy itt a Biblia mást mond! Azóta is jön, pedig ennek már vagy hat éve! Tehát, úgy nem lehet beszélni, hogy én nem így tudom! Akkor el kell tudni mondani, hogy ott, azon a helyen miért van úgy az Isten ígéje; mi a kontextus az egész Bibliának az összefüggésében! Az úgynevezett hermeneutikai alapelveket, az írásmagyarázati alapelveket kell tudnia annak, aki valakit meg akar győzni. De vajon mi meggyőzhetőek vagyunk-e? Vajon mi alázatosak vagyunk-e az ige előtt? A béreaiakról olvassuk, hogy utánajártak, csakugyan úgy vannak-e ezek? Járj utána! Most már minden rajta van az interneten, hála Istennek, jó dolgok is vannak rajta! Van könyvtár, be lehet menni, ki lehet kölcsönözni 300-400 évvel ezelőtti könyveket! Nem lehet kihozni, de oda fogják adni, és meg lehet nézni, hogy a reformátorok hogy tanítottak és mit tanítottak a Bibliából; hogy igaz-e az; úgy van-e az! Utána lehet járni!

Pál apostol igyekezett meggyőzni őket... Most elmondok a testvéreknek megint valamit, ami miatt lehet, hogy nem leszek túl népszerű, de én az igeszerűsége törekszem! Amikor teológus voltam, akkor jött divatba az, hogy folytassunk párbeszédet! Jöttek a különféle, az egyházunk mellett vagy szemben különféle irányzatok, meg felekezetek. A legextrémebbet elmondom: keresztyén-marxista párbeszéd. Milyen jó, hogy Pál apostol nem párbeszédet folytatott, hanem missziót! Tulajdonképpen az a párbeszéd azt jelentette, hogy igyekszem meggyőzni a másikat az én elveimről, és igyekszem ráerőltetni az én látásomat órá. A misszió meg azt jelenti, hogy igyekszem Krisztust hirdetni neki. Tehát, nem magamhoz akarom kötni, nem az én elveimhez; hát nincsenek nekem elveim! Nem az én látásomat akarom ráerőltetni vagy meggyőzni, hogy nekem van igazam, hanem Krisztusra mutatni, aki az út, az igazság és az élet! Tehát, Pál apostol nem párbeszédet folytatott, hanem missziót, mégpedig nem is akármilyet Rómában! Csodálatos dolog testvérek!

2001-ben írták alá az úgynevezett „Ökumenikus Chartát”. A 10. és 11. pontokat érdemes megnézni! Most nem akarom itt elemezni, hogy mi van benne, de legalább felcsigázom az érdeklődést! Isten ígéje nekünk világosan meghirdeti az evangéliumot, és némelyek hisznek, némelyek nem hisznek.

Isten ígéje mindig ilyen: öl és megelevenít! Az Isten ígéje mindig ilyen: mellette vagy ellene; igazat adok vagy elutasítom! Az Újszövetség hatszor idézi ezt az

ézsaiási ígét, hogy jól mondta Ézsaiás: „Hallván halljatok, és ne értsetek, nézván nézzetek, és ne lássatok! Mert megkövéredett ennek a népnek a szíve, és fülükkel nehezen hallanak, és szemüket behunyják, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívével ne értsenek, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.”

Tehát, Pál apostol meg akarja őket győzni! Most két dolgot hadd emeljek ki ebből, hogy hittek vagy nem hittek! Egyrészt, Pál apostol, mivel Istennek engedelmeskedő ember, ezért azokat tekintve, akik hisznek, nem lesz gőgös! Miért? Azért, mert tudja, hogy nem az ő munkája az, hogy értenek-e vagy nem. Ézsaiást idézve, onnan vezethetjük le nagyon szépen, hogy az Isten Lelkének a munkája, és éppen ezért nem száll a fejébe a dicsőség, hogy milyen nagyszerű ember vagyok én! Pál apostol semmi dicsőséget nem tulajdonít magának, hanem az Isten Szentlelkének tulajdonítja azt, hogy ő némely szívet ott kinyitott. A másik, ami ránk inkább jellemző, hogy nem csügged el azokat látva, akik meg úgy mennek el, hogy nem fogadják el a meggyőzést, az ígét vagy Krisztust! Miért? Azért nem csügged el, és azért nem adja fel – még két évig csinálja ezt ott Rómában, még két évig fogadja őket –, mert megint csak tudja, hogy itt nem az én sikeremről vagy sikertelenségemről van szó!

Ismertem olyan szolgálókat, akik ezt nem vették komolyan, és amikor úgy látszott, hogy nem mozdul semmi, akkor teljesen depresszióba estek, elcsüggedtek. Abba is hagyták, nem csinálták tovább, mert azt hitték, hogy ők itt a főszereplők, és nem tudták, hogy az Isten országának munkálásában csak statiszták lehetünk! A főszereplő a Szentháromság egy örök Isten, egyedül Istené a dicsőség! Ember tudniillik nem tud meggyőzni senkit! Jézus se tudott meggyőzni, hányan mentek el Jézustól! Volt, aki hitt, volt, aki nem hitt. A tizenkettőt is megkérdi: ti is el akartok-e menni? – mert már csak annyian maradtak. Tehát, az Isten Lelke munkálkodik ezen a földön! Pál apostolhoz képest, aki egész nap prédikált, meg két évig tanított, például Jónás nem csinált semmit. Jónásról azt olvassuk, hogy csak ment, és annyit mondott: még 40 nap és elpusztul Ninive! Arra meg megtért Ninive lakossága! Hát akkor ki munkálkodik? Jónás, az az engedetlen próféta? Vagy pedig Pál apostol, aki két évig hirdeti ott a Krisztust? Hát akkor ki munkálkodik? Csak az Isten Szentlelke munkálkodik! Tehát, Pált nem keserítette el a sikertelenség, hanem mindenkit fogadott a szállásán, aki őt felkereste. Hirdette az Isten országát, és tanított Jézus Krisztusról teljesen, bátran.

Ezzel fejeződik be a Cselekedetek könyve, illetve az írásmagyarázók többsége azt mondja, hogy tulajdonképpen a Cselekedetek könyve nem is fejeződik be. Nincs egy áldás, mint a levelek végén, vagy egy „ámen”, hogy úgy legyen, hanem a Cselekedetek könyve azért befejezetlen, mert az Isten Lelke azt akarja ezzel kijelenteni, hogy testvér, csináld tovább! Kidőlnek emberek, hazamennek apostolok, hazamennek prédikátorok, de vedd át a szolgálatot; végezd a munkát, amit rád bízott Isten; és te is hirdesd a Krisztust, mert zsidónak vagy pogánynak egyaránt szüksége van megtérésre, újjászületésre, Krisztusban való igaz hitre! Azért, hogy majd minden nemzetből, népből és nyelvből ott legyenek a Bárány előtt, a trón előtt, és zengjék Mózes és a Bárány énekét, fehér ruhákba öltözve.

Adja az Úr, testvérek, hogy szárnyaljon az evangélium, és legyen vád is ez az ige ellenünk, meg a mai Isten gyermekei ellen, úgy, hogy kérdőjelet teszünk a

végére: szárnyal-e az evangélium, vagy pedig már a porba hullott, másodrangú, tizedrangú vagy sokadrangú lett az életünkben? Istennek egy a vágya: az, hogy az ember megtérjen, és Jézus Krisztus gyermekei egybegyűljenek! Ezért hirdettetni kell az ígét, és hirdetni kell minden teremtésnek!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, áldunk és dicsőítünk Téged, hogy örök szeretetedről szóló evangélium a Golgota, keresztyének örömhíre, a feltámadás csodája. Hirdetik a bizonyágtételekben azért ma is, fel-fellobban tiszta lángja: itt, ott, nyugat, kelet felől; és köszönjük, hogy vannak olyan országok, ahol ébredés van, ahol sokan hallják meg, de vannak olyan országok, ahol sokan utasítják vissza és utasítják el a Krisztus evangéliumát. Úr Jézus Krisztus, kérünk Téged, hogy taníts ennek üzenetére ma bennünket, hogy álljunk mi is munkába, mert az aratnivaló sok, a munka kevés. Több bizonyágtévőt, hírnököt, több tanút szeretnél, akik Júdeába, Samáriába és a föld végső határáig elmennek, és készek és hajlandók elmenni. Bocsásd meg, Urunk, hogy mi sokkal kevesebbet sem tudunk sokszor megtenni! Lehet, hogy csak a családtagunknak vagy a szomszédunknak se merünk beszélni az evangéliumról, mert nem vagyunk tisztában annak erejével, hatalmával, annak tekintélyével, üdvösségre vezető voltával.

Úr Jézus Krisztus, kérünk, hogy jöjj a Te Lelkeddel, és kérünk, hogy áldva szállj le ránk, hogy égi lángod járja át, szívünk, szánk. Hogy szívvel higgyünk, és szájjal tegyünk vallást. Kérünk, hogy áldd meg éjszakánkat, szereteteinket közelben és távolban. Kérünk, hogy áldj meg bennünket feladatokban, nehezekben. Kérünk, hogy tégy hálássá örömeinkben, de mindenekfölött és mindenekelőtt Neked adjunk dicsőséget, az élő Úrnak!

Hallgass meg bennünket, kérünk, csendes imáinkban is.

Ámen.

426. ének

1. Már keresztem vállra vettem S érted mindent elhagyok. Mindenem vagy, árva lettem, Honjavesztett szív vagyok. Vágyat, célt a múltnak adtam, Nincs már bennem vak remény, Mégis gazdag úr maradtam: Isten és a menny enyém.

2. Ember bánthat és zavarhat: Szíved áldott menedék; Sorsom próbál és sanyargat: Édes csenddel vár az ég. Nincsen búm, mely könnyet adjon, Míg szerelmed van velem, Nincs öröm, mely elragadjon, Hogyha nem benned lelem.

3. Lelkem, teljes üdv a részed, Hagyd a bút s a gondot el; Légy vidám, ha megmegérzed: Tenni kell még s túrni kell. Gondold el: ki Lelke éltet, Milyen Atya mosolya; Megváltód meghalt teérted: Mit bánkódnál, menny-fia?

4. Kegyelemből dicsőségbe Szállj, hited majd szárnyat ad, S az örök menny fénykörébe Bévezet majd szent Urad. Véget ér itt küldetésed, Elszáll vándoréleted, Üdvösséggé lesz reményed, Égi látássá hited.